

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćni ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedželske lopjeno. ↵

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščerzni w Budyschinje a je tam sa šchtwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostacž

19. njedžela do šwjatej Trojizy.

Mat. 9, 1—8.

Jesuf je w Kapernaumje. Tam pschinješechu khoroho k njemu. Woni woczałuja, so jeho hnudom wuhoji. Ale wón najprjedy k njemu rjeknje: Tebi šu twoje hrěchi wodate. Hdž žo ćzi pišmatwoczeni hóršcha, prasha žo jich Šbóžnik: „Kotre je kóžo prajecž: Tebi šu twoje hrěchi wodate, abo rjez: Stani a kłodž?“ Hdž žu ćzłowjekojó wulke wězy wusfufkowali, tule móž ma Jesuf žam.

Kaj w hšch sch móž Jesufowa: hrěchi wodacž!

1. Hdže wón tule móž šjeri?
2. Kak ju wón wopokafuje?

1. Hdž kral do džěła žwojeho kraja, hdžež ćzežka natykaza khorosć žathadža, lěkarja šzele, ma wón tón wotpohlad, so by žlědy khorosće pytal a žo dótknjenja khoroh njebojal. Jesuf, naš lěkar, je s njebjes pschischoł do kraja, wot hrěšneje khorosće natykaneho; wón tu khorosć we wšchěch žlědach pyta a ju wšchudzom namaka: žane ćzłowiske žiwjenje, žane ćzłowiske woblicžo njeje, do kotrehož njeby samjo khorosće žapškanu byto. Tola pak Jesuf ke kóždemu hrěšnikaj njerjeknje: Tebi šu twoje hrěchi wodate. Do wón tež w Kapernaumje, we žwojim měšće, njecžini. Jesuf wohlada tež w Kapernaumje ćzłowjekow wšchelakich stawow, na hrěch khorowaznych, a tola žwoju ruku na jich rany njepoloži. Hdže wón to jenož ćzinješche? Wola teho jichtneho, kotrehož k njemu pschinješechu. Tam widžesche Jesuf žiwěrnju pschecželstu lubosć. Tu widžesche hnuzazy šrudny wobras na tym khoroh. Ža khorosć běšche plód hrěcha. Ale to tež njeje, šhtož Jesufa k temu wuprajenju wabi: tebi šu twoje hrěchi

wodate. Ani ćzłowiski počžnik, ani ćzłowiske njesbože, ani prut hrěcha dawu prawo, hrěchow wodacže dostacž. Žo žo nihto nje-myl. Š žymile žrědkami žebi ćzłowjek niz krusčka hnady wot Boha njewudobudže. Jesuf hlada na druge wabjenje žwojeje hrěcha wodawazeje možy. Wón widži wěru — a tole plómjo je najjažnišche a pokne žedženja we wutrobje jichtneho: Wón drje běšche na stawach hubjenty, ale we wutrobje ćzerstwy. Žo je dobyčerska myšl wěry: My nješžny hódni, so by wón na-šchemu khoromu pomhał, ale wón ma žmilenje s hrěšnikami. Žako Jesuf tule wěru widžesche, praji wón k jichtnemu: „Dowěr žo, žyno, twoje hrěchi šu tebi wodate.“ Tule žwoju móž chže Jesuf dženkža hišcheže wopokafacž. Ale wón móže to jenož tam, hdžež wón po hnadže žadazu wěru, a hdž by šchricžka byta, žiwěćicž widži. Wěr, o ćzłowiska wutroba, jenož do w šchrystužku šjewjenede žmilnosće s kłodym hubjenym hrěšnikom — a žyła lubosć njebjeska s tym žlódkim troštom šteji psched tobu, kaž tam w Kapernaumje Jesuf psched jichtnym.

2. Žichtny k trošchtej žwojeje dušche, ćzi pschecželjo ja mšdu žwojeje wěry a lubosće — a ćzi, kiž nad Jesufom dwěluja, k žwojemu wohanžjenju — wšchitzu pošnaja žykeho Šbóžnika, ćzłowiskeho žyna pokneho lubosće a možy, šesnaja jeho, kiž nje-móže jenož ćzłowisku dušchu, ale tež ćžělo wuhojicž. Hdž je Jesuf dušchi jichtneho psches hrěchi wodacže porucžil, žo do mēra s Bohom wrócćicž, porucža wón tež ćžělu se žwojimi stawami a možanti žo domoj wrócćicž a tam wotpočžowacž. Ž to dyrbi pom-utk a wěrnosć teho byč: wón je wumohł, warbowal a dobył wot wšchitkich hrěchow, wot žnijercže a ćžertowščeje možy. Ž so by nam wšchitkim, kiž my husto w šwonkownych wězach žiwjenja po-mož Šbóžnika našonimy, tež pucž pokafowac byta do šnutštow-

neho swěta a na stopy hnady a horje k temu, kotremuž je data wschitka móz w njebjechach a na semi — k Jesuše, kiž je i njebjek pschichol a ředzi k prawizy Božej. Samjeń.

Wo swobodze fšchescjana.

(Potracžowanje a kónz.)

28. Tak čítamy Luk. 2, 22, so knježna Marja ke mschi džěšche po šchěsč njeđzelach a da řo wucžiječič po šakonju kaž wschitke druge žónske, hdyž tola runo s nimi nječžišta njeběšche, ani winojta tuteho wucžiječjenja, jeho tež nepotrjebowasche. Ale činjesche to se řwobodneje lubosče, so by te druge žónske njesazpivaka, ale hromadze s nimi wostała. Tak da řwj. Pawol řwj. Timotheja wobřěsacž, niz so budžěšche nusne bylo, ale so by řlabowěrjazym řidam puišiny njeđal k řšym myřlam, kiž tola řažo Tita nječasche dacž wobřěsacž, hdyž chychu k temu nusowacž so by dyrbjał bhež wobřěsany, a by nusne bylo k řbóžnosčzi. A řhrystuř wurěcžuje řo, Mat. 17, se řwj. řětrom, hdyž řo wot jeho wucžobnifa danři krosch pominasche, hacž kralowřke džěcži bhechu řwobodne njebyše, danř dawacž; a hdyž řwj. řětr haj praji, řasasche wón tola jemu k morju hieč a džěšche: „So njebychmy jich pohóřchili, dži a přenju rybu, kotruž popadnjesh, wřmi, a w jeje erče pjenježř namakasch; tón daj řa nrije a řa řebje.“ To je přěny pschilřad k tej wucžbje, hdyž řhrystuř řebje a řwojich řwobodne kralowřke džěcži mjenuje, kiž žaneje wěžy nepotrjebuju, a tola řo řwólne podežřřka, řluži a danř dawa.

Řaž wjele běšche něteko tón řkuff řhrystuřej nusny a je k jeho pobožnosčzi abo řbóžnosčzi řlužil, tak wjele řu wschě jeho druge a jeho fšchescjanow řkuffi jim nusne k řbóžnosčzi, hdyž řu wschě řwobodne řlužby k woli a k řěpschemu druhich. Tak dyrbjale tež wschitřich měřchnikow, řlósčtrow a wustajenjow řkuffi činjenje bheč, so by kóždy řwojeho řtawa a wustawa řkuff jenicžy tehodla činil, druhim k woli bheč a řwoje čělo wodžič, druhim wopřimo dawacž, tež tak činicž, řotřiž tež potrjebuju řwoje čělo nusowacž; tola wschón čař řo hřadacž, so by řebi ničto njewotmyřlił, psches to pobožny a řbóžny bywacž, řchtož je jenicžy řamóženje wěry. Řa to waschne pschitajuje tež řwj. Pawol k Rom. 13 a k Titej 3, so dyrbja řwětnej mozy poddani a hotowi bheč, niz so dyrbja psches to pobožni bywacž, ale so bhechu druhim a wyschnosčzi s tym řwobodnje řlužili a jich wolu činili s lubosčzu a řwobodnje. Šchtož by nětko tutón rořom měl, tón by řo lohko mohł řkóžecž do njelicžomnych řasnjoj a řakonjoj banža, řbřkopow, řlósčtrow, wustawow, wjerchow a knježich, kaž někřři njenuđri řraelatojo řaj řřebaju, řako bhechu nusne byše k řbóžnosčzi a mjenuja řo žyřkwine pschitajnje, runjež s njeprawdju. řšchetož řwobodny fšchescjan takle praji: řa čžu řo pořčič, modlicž, to a řamne činicž, řchtož je pschitajane, niz so bhech to řřebal a psches to čžył pobožny bywacž, ale čžu to řamžej, řbřkovej, wóřadže abo řwojemu řobubratrej abo knjeřej k woli, wopřimu a řlužbje činicž a čžerpicž, runje kaž je mi řhrystuř mnohe wěžy k woli činil a čžerpil, řchtož běšche jemu wjele mjenje nusne. A runjež řyranowo njeprawje činja, řajke řadacž, dha mi to tola njeřkřdži, dorečž njeje pschecžitwo řohu.

29. Š teho njech kóždy wěřny rořřud a rořđěl wosnje njeje wschěmi řkuffami a řajnemi, tež řotřiž řu řlepi a njenuđri abe prawomyřłni řraelatojo. řšchetož řotryž řkuff njeje na to řkóženy, druhemu řlužič abo jeho wolu čžerpicž, njenujuje-li pschecžitwo řohu činicž, to njeje dobry fšchescjanři řkuff. Š teho wufřadža, řo řam řarowěč, řo je řako wustawow, žyřkwow, řlósčtrow, woltarjow, njehow, wotřasanjow fšchescjanřich, k temu tež pořčjenja a modlitwy, k někřřym řwojatyř wóřebje

činjenje. řšchetož řoju řo, řo we wschěm tym kóždy jeno to řwoje řyta, měnje, s tym řwoje hřěchi wotřkucžič a řbóžny řbhwacž, řchtož wscho pokřadža s njewědomosčze wěry a fšchescjanřke řwobodny, a řo někřři řlepi řřalatojo řudži k temu řonja a řajke waschne řhwała a s wotpuřřkom řhřcha, ale wěru nanihdy njewucža.

Řadžu čži řař, čžejch-li něšchto wustajicž, řo modlicž, řo pořčič, to w tym měnjeńju njecžin, řo by čžył řebi něšchto dobre činicž, ale daj to řwobodnje precž, řo bhechu mohli drusy řudžo to wužiwacž, a čžin to jim k řěpschemu; potom řy prawy fšchescjan. Šchto pomhaju čži řwoje řubla a dobre řkuffi, kiž řu čži řbhtne, řo by řwoje řublo wodžil a řastaral, hdyž řasch doseč na wěry, w kotrejž je tebi řoh wschitke wěžy daj? řlaj, tak dyrbja řože řubla s jeneho do drugeho bheč a řhromadne bywacž, řo by kóždy řwojeho bližšeho tak hajil, řako by to řam byl. Š řhrystuřa wone do nař bheža, kiž je nař hajil we řwojim řiwjenje, řako budžěšche wón to byl, řchtož řmy my. Š nař dyrbja wone bheč do tych, kiž je potrjebuju, tež tak žyše, řo dyrbju řa tež řwoju wěru a prawdosč řa řwojeho bližšeho pschě řoha řajicž, jeho hřěchi řakryč, na řo wsacž a niz hinač činicž, hacž řako bhechu wone moř byše, runje kaž je řhrystuř nam wschitřim činil. řlaj, to je pschirod lubosče, hđež je wona wěrna; řam je řař wona wěrna, hđež je řwěra wěrna. řehodla dawa jej řwj. řapřchtoł lubosč řa wóřebnosč, 1. řor. 13, řo wona to řwoje njepřta, ale řchtož je bližšeho.

30. Š teho wschěho wobřamřenje řčěhuje, řo fšchescjan řivy njeje řebi řamemu, ale řhrystuřej a řwojemu bližřchemu: we řhrystuřu psches wěru, we bližřchim psches lubosč. řšches wěru řtupi wón wysche řebje do řoha, s řoha řtupi wón řažo pod řo psches lubosč a wostanje tola pschězo w řořy a řože lubosčzi, runje kaž řhrystuř praji řan. 1, 51: „řy budžecze hřšchěze njebo wotewřene widžecž a řožich řandželow řorje a dele řtupacž na čžlowřřeho řyna.“ řlaj, to je řa prawa duchowna fšchescjanřka řwoboda, kotraž wutrobu wufřwobodža wot wschěch hřěchow, řakonjow a řasnjoj, kotraž wschdu druhu řwobodu pschětrjechi, kaž njebjęa řemju. řutu daj nam řoh prawje rořřmicž a wobřhowacž! řamjeń.

Wěra je fšchescjanowa řwoboda a řóna.

řlób (řl. ř. řohmeyer, řhor. řn., čž. 232):

Řěř řměrom čžahnu se řwěta atd.

We lubosčzi řy řlužobny
a wotrocž řwěry,
hdyž psches wěru řy řwobodny,
fšchescjan wěry,
— to je řhrystuř dobył čži:
masch řwobodu a řónu!

A njepomhaju řkuffi čži
dže nihdy k řbožu;
psches wěru řoh da w lubosčzi
mřdu čži řožu;
masch tak wschitko w řhrystuřu,
hdyž řbóžny řy we wěrye.

Řaž ččelo čžerřtwe wostanje
pschi ředži řtrowej,
a wjeřeke je řiwjenje
w řtwórbje nowe,
— řa řy řiwy w řhrystuřu
a wobnowješch řo s njeho.

Wón kubla hwoje poskicža
 cži wěrjazemu,
 a luboscž k njemu pohanja
 k džěku wšchemu
 tebe w službje bratrowskej,
 so bratram služijich hwoeru.

Pšches wěru h w e Khrhstufu
 ty powyščenj,
 pšches luboscž k služijich blischemu
 wobhnadženj;
 žiwj tak h w luboscži,
 masch hwoobodu a frónu. —

Tež pschezo w Bošj wostanjesch;
 h w lubj jemu
 a frónu wěcznu dostanjesch
 w špěczu k njemu,
 haj, h w sbóžny hižo tu
 kaž kral a měšchnik Boži! —

XVI.

Jan Tezel.

(Skónczenje.)

Do zyrkwoje pschischedijchi želesny kaschč pschi woltarju stajichu a pódla posběhnjachu kschiz. Bórnj poskucharjo Boži dom hač na poslednje městno napjelnichu. Tezel na kšětku stupi. „Sbožo je so dženzka waschemu městu dostało“, tak s hrimotazym hložom, hač wscho ržesche, předomacž sapocža. Pšchi woltarju widžicže kschiz s wopouom h w j. wótza a s listom wotpuška waschich hrěchow. To je kschiz bamžoweje hnady, tak móžny, kaž Khrhstufowj kschiz. Sapšchimicže jeho hnadu. By-li h w j. Pětr kam tu byl, wje-
 tscheje hnady a možj njebh wam škicžicž mohł hač ja. Ja so je h w j. Pětrom mēnicž nochzu, pschetož h w j saměrnj wjazj duchow s wotpuškom wumohł, hač h w j. Pětr s předomanjom. Haj, džiwajo na móž hrěchowwodacža mam ju w polniškej mērie džižli macžež Boža. Běda tym, kiž dwělujo so kschizja a hnady šdaluja; ja h w j se h w j nad raskimi lezarjemi a swotorcham hłowu wšchēm, kschiz pschecžiwj mojemu předomanjju a wotpuškej rěcža. Krawajnych chzu jich do hele storžicž a so jim palicž dacž, doniž kur nad jich hłowami hromadu njepražnje!“

Tezelowj hlož bē pschezo wótrischj hrimał a jeho woblicžo so pschezo bóle snjemdrilo; ludžo bēchu so sastróžili a sthłowachu ruzj. Al nětko předač mērnischj pschistaji: „Bjercže hnadu, kaž dołho traje, wóna so wjazj k wam njewrócži. Wšmicže ju tež ja wšchich semrjetjch, kschiz w cžiščju pschebh wajo cžwilu cžerpja a sthšknj wje wo wumoženje wołaju. Rupeže sa nich wotpušk. Tak bórny pjenjes, do kaschčža pušchčženj, saklinež, tak rucže jich duscha s cžiščža do njebhje k poskocži.“

Hluboki sacžicž Tezelowe hłowu na poskucharjow cžijnjachu. Hač je so tež žadny s nich na Jesuhowe hłowu dopomnił: „Mój dom je dom modlitwj, wj pak šče kupny dom s njebhje sčnili?“

Swoju rěč skóncžiwšchi so Tezel se h w j pomoznikami psched zyrkej poda. Něhdže tam, hdžež dženzka kamjēntny kschiz steji, bē wjškofe městno natwarjene, na kotrej stupichu a kaschčž stajichu. Tezel ke aschčej pschistupiwšchi so s prawizju na njón saprē, s lēwizju pak list posběhnj a potom jako bamžowu hnadu kšwalicž sapocža. Sacžrunje bē jeho wulka h w j luda wob-

stupika, móžachu tola tež najdalijchi jeho hlož jrosymicž. Pšch-
 stawšchi wabicž wucžeže s kapš wulki pjenjes a pušchčži jón do kaschčža. „To je sa moju duschu“, rjekny, „so bh do cžiščža nje-
 pschisčhla. Staraježe so tež wj nětko wo hwoju!“

To bēšche tola wopravdže něšchto wurjadne, šchtož lud tu h w jeschche a widžeschche. Lohka, tunja kup hnady wabjesche, a bórny kupj pschistupowachu, so bychu wo wotpušk jecnali. Li-
 stowa placžisna so po stawje a samoženju kupza a po wulkošči hrěcha skóžowasche. Tola da Tezel se h w j jednacž, a listy kotrej s woprědka 10 pólškich schěbnakow placžachu, potom sa 6, haj skóncžnje sa 1 schěbnak pschedawasche.

Tezelowe naduwaze a tamaze rěcže a jeho njeprawe wko-
 wanje mnohich rosumnych ludži samjersa, a někotři h w j šwērichu na to wóšje h w j. Njedžiwajzj na to bēšche tu Tezel tola rjany pjenjes do kaschčža dostał, s kotrymž nětko do Chorjelza wotjēdže.

Bjecž lēt je Tezel takle Nēmštemu Njadej w Livlandže s pschedawanjom wotpuška služil, potom pak so h w j lēt se h w j žiwjenja šhubi.

W spocžatku lēta 1517 samohwi so pola arzbiskopa Albrechta w Mainzju, kotryž bē pschedawanje wotpuška k lē-
 pschemu Pětroweje zyrkwoje w Romje sa nēmški kraj pschisčhla. Sa njebh chžjische wotpušk samjesče a tak wuwjesčž, so so na-
 džija, něšchto hódneho s nim wudobycž. Wón bē jako pschedawač listow hižo tak wuwolany, so Albrecht lēpschego najecž nje-
 móžeschche. Ale tón krócž mējesche Tezel se sadžewkami wojowacž. W Draždžanach jemu wójwoda Jurij Bredaty pschedawanje w kraju sakasa. So jeho myšli njebē, h w j poddanam pje-
 njesj dale wulischčicž dacž. Tež w Mišchju jeho biskop Jan VI. njewitajche, pschetož temu so zjly wotpušk runje tak nješodny kaž Tezelowe njepecžinki wohidne šdachu. „Žane wohidnišche štworjenje tola njeje“, wón praji, „hač te, kiž s mnichoweje h w j hlada.“

Najmóžnišchi pschecžiwnił pak jemu we Wittenbergu pucž
 sašupi, a to bē Luther se h w jimi 95 h w jami wo možj wot-
 puška, kotryž 31. oktobra 1517 na durje hrodowškej zyrkwoje pschibi. Do Wittenberga h w j Tezel hieč njeswēri, a wunofchł jeho pschekupštwu bh w asche dale a bóle h w j.

Šchtož skóncžnje Tezelowe kšchecžijanstwo nastupa, njemóže
 so jeho pobožnosčž kšwalicž. Hižo jeho hara pschi wustupjenju,
 wołanje, hanjenje a tamanje bē nje-pschisčjone. Na njebh tež
 tukachu, so h w j kš w j bamžowej nasad nještaja. Šsam
 bē na tym wina. Wudawawšchi tu a tam, so h w j wuwiko-
 wane pjenjesj pschekšchivil, bh h w j potom šarunanje wot města
 žadał. W nastupanju šchesteje kasnje po mnischim sakonju žiwj
 njebē, pschetož bamžowj sapóštanž Miltiž jemu ras h w jeschche,
 so budže bamžej wo jeho dwěmaj džěščžomaj powjedacž. Dži-
 wajo na podobne podawki tež Chorjelški mēšchčžanošta wo nim
 h w jeschche: Tezel bē lohkeho žiwjenja.“

4. julija 1519 Tezel w Lipsku wumrje. Šhorj ležo h w j h w j
 porokowasche, so je šbēžł pschecžiwj zyrkwi šawinowal. Luther,
 kiž bē runje w Lipsku a wo nim h w jeschche, na h w j kš h w j
 pišajche, so bh h w j tule staroscž njecžinił; pschetož ta wēž so jeho
 dla sapocžaka njeje, ale to džěcžž ma zjly druheho nana. Šsemrjetj
 w Pawolowej zyrkwi pschi uniwērsicže h w j row
 namaka.

J. K.

Heško.

Starj wopon h w j nješeho přēnjeho kanzlera Bismarka
 pokáže, kaž drje wēšch, šti džeczelowe kopjenka a šti dubowe ko-
 pjenka. Š tutemu woponej chžjische h w j Bismark heško stajicž,

kaž je to pola woponow namakafsch. A kotre wuswoli febi Bismark? „In trinitate robur“ to je: W trojizy je bylnošč. Tuto kacžanste fłowo febi swolo, njeje wón jenož hladał na te dwoje tsilopjena; ně, wón sam praji, so je febi tuto heščo: „W trojizy je bylnošč!“ wuswolil tehodla, dokelž wěrjesche a wjedžesche, so je ja cžłowjeka wscha bylnošč sakhowana pola Sswjateje Trojizy Božeje a so je tón cžłowjek bylnošč, kotryž so spuščeža na teho Trojeničkeho Boha.

Waj stejiny nětkle wo frjedž teje poloizy zhrtwinskeho lěta, kotraž fwoje njedžele po fwojedenju Sswjateje Trojizy mjenuje a liczi. So by tola kóžda njedžela po Sswjatej Trojizy pschezo jažo a sažo cžłowjku wutrobu, kotraž tu fhodži we wschědnym džele a we wójnskej nusy, w smutštnych a swonštnych wojowanjach swolala k temu, so posastanje, horje pohladnje wuškschi, frosymu o sapschinuje: „Sswjata Trojiza! W Božej Sswjatej Trojizy je bylnošč!“ Tak někotry cžłowjek, kotryž tu nětkle, tschepojajo a dyrkotajo, lědom fhodži, kotryž tu lědna steji, kotrehož kóždy stork wójnskeho wětra powali, by so pošyluil a jacžuwat, něšto wot teje bylnošče, kotraž nascheho Bismarka tak pošyluil je, so bu tón „želesny kanzler“ mjenowany. A so j „tajkeho železa“ fnty, to je nusne a trěbne wulzy jara naschemu luděj a frajej, we wschěch jeho woschach, w tych delnich kaž w tych najwyschschich. Tohodla: „In trinitate robur! W Božej Sswjatej Trojizy nascha bylnošč!“

Hindenburg wuj.

Kas džěsche Hindenburg psches rańscho-prusku wjesku. Tu pschiběža holecža k njemu a, febi jeho wobhladawšchi, so jeho woprascha: „Niz wěrnio, ty by tola Hindenburg wuj?“ Tutón wotmolwi sawješčelny: „Daj, lube džěčo, tón ja bym!“ Duž džěčo sawola, so fradujo: „Hindenburg wujo! ja bym febi tež něšto fobu pschijěšla! Jedyn rjany hoščil! Tutón bym febi dołho sa tebje fhowala!“ To prajiwšchi, wuczeže se fwojeho saka hósč a hamork a spytowasche, kak by hósč do wulkich wyškoch schłornjow Hindenburga sabila. Tola, to njechasche so jej schłachčicž. Eso dołho njerostnyšlowschi tykny hósč horjetach do schłornja nuts, tykasche Hindenburg rucžku a rjetny proscho: „Nětk, luby Hindenburg wujo, proschu, daj mi hriwnu!“

Se Sserbow, ja Sserbow.

Hindenburg, na kotrehož nasch lud j wutrobnym džakowanjom hlada, Hindenburg, na kotrehož někotryžkuli fwoju žylu nadžiju staja, sabrywajo, so runje Hindenburg wusnawa, so niz se fwojej mozu ale j Božej pomozu fwoje dobyčerske džěto dokonja, Hindenburg je rěčzał k naschemu luděj a jemu prajil, sčto wón wot nascheho luda febi woczafuje a sčto nascheho luda skutk byč dyrbi w tutych dnjach. Budže nasch lud po jeho fłowach cžinicž a cžini wón hižo po jeho fłowach, po fłowach fwojeho Hindenburga?! Cžaf je fhutny, cžaf fhwata, tež wójnski cžaf, a wono mohło psche poščze byč!

Duž njech tež Hindenburgowe narodniny by nimo, wopominajny pschezo sažo j nowa jeho pschecže k narodninam a k temu te fłowa, kotrež nasch fhěžor w tutych dnjach wurěča: „Tón skóncžny wušbytk tuteje wójnskeje počžonki budže fobu džěl teje wotmolwy, kotryž němški lud presidentej Wilsoněj da. Cži nužojo w polu, k ranju a k wječoru, by hižo wotmolwili: Dobyte Riga a dobyčerszy sdžeržane stejisčezo w Flandernskej, woboje skutfaj, kotraž wjazny wažitaj dnžli fłowa. Domišny wot-

molwa budže nětk ta, so wójnsku počžonku podpřuje a je wschěmi mozami ja to dokončaze dobyč skutkuje.

Kóždy jenotliwy staw nascheho luda ma tu cžestnu pschi- fšuschnošč, so wo to so prózuje, so by tón žyl kraj a lud pošyljenty byl.. To fłowo: „Ja bym so jažo ja wójnsku počžonku podpřał!“ je tofame kaž to: „Ja bym sameho so a wschitko to moje, wótzumu frajej, kotryž mje trjeba, do wole dał!“ „Tež ja“, tak je nasch fhěžor skóncžil, „bym so wěso, na kellož móžach, podpřał.“ — Tež ty?? —

Sčto tež to budže, kotryž budže so j žyl wutrobu a wopravdže na tym měrje, kotryž Bóh tón dnjes we fwojim cžafu da, w niernym cžafu wješčelč móž. Tón jenož, ta jenož, kotřiž budža wušnawacž fmeč psched fwojim fwoedomnjom, psched fwojim wótzonym krajom, psched fwojim Bohom: „Tež ja! Tež ja bym dawal a skutkowal a podpřowal kellož móžach.“

Lutherowe fłowa.

71.

Ja febi cžistu, dobru, jednoru domjazu jědž fhwalu.

72.

Hospodar, kotryž w fwojim domje w bohaboješči knježi, fwoje džěčatka a cželedž k bohaboješči a k pošnacžu, k počžiwosčiji a k cžejčiji woczehnje, tón je w jbožnym fwojatym stawje. Tehodla so žowa, kiž džěči j jědžu a j picžom sastara, je mje a kupa, ja druhim fwojatym, Bohu spodobnym stawom praschecž njetrjeba. Tak tež wotrocž a džowka w domje: hdnž cžinija, sčtož knježitwo jim kaže, dha Bohu fšuža, a jeli do Schřistuža wěrja, so Bohu hiščezje bóle spodobaju, hdnž tež stwu njetu a wobucže rjedža, hacž wschitkich umichow modlenje, pošćenje a mšcha.

73.

Khata, ty nasch pobožneho muža, kiž ma cže lubo! Ty by fhěžorka!

74.

Bo Schřistuwym fšchizu je fwojaty fšchiz w domje najwyschšchi postad w domje; pschetož wón nam pižmo wukladuje, pošylnja wěru, wucži pravje fhutnje so modlicž, poddušcha nasche cžělo a cžini nam Bože fłowo fłódke, a Bóh psches njón fbulke počžinki do naš plodži.

75.

Dyrbi fšchječanstwo k mozy pschitč, dha dyrbišch sawěrnje pola džěči sapočecž, tak budže wěž dobra. Ja wschaf mohł sa to byč, so by so hižo w kolebzy sapočžako.

76.

Jednota je drohi kamjeń, lěpschi dnžli rubin.

77.

Waj staršchi fnty bludnizy, so febi žiwjenje tak fišale, cžinimy; džělamy wodnjo a w nozy, so bychmy naschim džěčjom wjele kubka sawostajili; ale je w bohaboješči, dobrej počžiwosčiji, a cžejčiji woczahnyč a rostwucžicž, to fnty jara njerodni. To je žyle šle, wopacžne waschnje.

J. K.